

Baralla de dos cecs captaires

Salvador Espriu

Per negocis rivals de cantonada,
estratègics de la nit ara combaten.
Un inútil fanal il·luminava
aquell odi brutal de mans i plagues
blanquinoses dels ulls sense mirada.
S'escometen tots dos, garrots enlaire:
ferocitat atroç de brontosaures.
Aguditzen sentits d'oïda i tacte,
cautelosos, subtils, per situar-se
en el terreny potser més favorable
al resultat final de la topada.
No falla ni un sol cop l'endevinada
de l'ombra contra l'ombra.
S'esbotzaven els cranis afaitats
—pedra picada—
i fins el moll de l'os de l'espina.
Després de llarga estona de baralla,
un d'ells cau fent un crit als peus de l'altre
i no es belluga més. Tot ple de nafres,
el vencedor s'ajup orientant-se
per la sang que s'escola del cadàver.
La roba va palpant amb molta pausa,
davalla vers l'infern de les butxaques
i el buida del pecat de la xavalla.

ESPRIU, Salvador (1995): *Les cançons d'Ariadna*. Barcelona: Editorial
Diputació de Barcelona.